

[Hyvät sisaret ja veljet.] Olemme kuulleet perusteluja, mitä sakramenttien omiin käsiin ottamisesta seuraa inhimillisen lain kannalta. On myös aivan oikein puolusteltu asiaa kirkon luopumuksella. Mutta monikaan ei ole selittänyt, mitä tästä seuraa **opillisesti**.

500 vuotta sitten Luther käynnisti uskonpuhdistuksen. Uskonpuhdistajat eivät perustaneet uutta kirkkoa, vaan liittyivät vanhan katolisen kirkon apostoliseen uskoon. Kaiken keskellä oli tunnustus: **Jeesus Kristus on Herra**.

Luterilaiset taistelivat monella rintamalla: paavia, reformoituja ja spiritualisteja vastaan. Myöhemmin tuli vielä sisäinen repeämä, mutta luterilainen oppi kesti. Uskon perusteet kiteytettiin **Luterilaisiin Tunnustuskirjoihin**. Siellä kerrotaan esimerkiksi, miten Jumalan lapsi syntyy, mitä lapsi syö ja miten se kasvaa. Siellä kerrotaan, mikä on Jumalan Seurakunta.

Millä voimakkaalla aseella Luther ja uskonpuhdistuksen kirkko taisteli? He taistelivat **Raamatulla**. Raamattu oli heille ylin auktoriteetti. Kaikki inhimillinen tuli alistaa Jumalan Sanan alle. Oma järki, filosofia ja hengellinen hallitus saivat väistyä. Kuvaava sanonta oli **“Tässä seison enkä muuta voi”**. Omantunnon tuli olla Jumalan Sanan vanki.

Lutherin mukaan Jumalan Sanan vaikutus historiassa on myös otettava huomioon. Tämä korostui kokemuksen karttuessa. Luther ei kuitenkaan koskaan nostonut perinnettä ja isäin sääntöjä Raamatun yläpuolelle. Uutta Hengen ilmoitusta ei enää tule. Tätä sanotaan **“Yksin Raamattu”** -käsitteeksi.

Suomen kirkon tunnustuksen mukaan kirkon korkeimpana ohjeena on, että ... **kaikkea oppia kirkossa on tutkittava ja arvioitava Jumalan pyhän sanan mukaan**. Tässä näkyy raamattuperiaate.

Spiritualistit eli hurmahenget puolestaan tulkitsevat Raamattua välittämättä kirkon historiasta. He myös irrottavat Hengen Sanasta. He tulkitsevat Raamattua vertauskuvallisesti eikä kirjaimellisesti. Luther varoittaakin hurmahengistä: **Kaikki se, mitä ilman sanaa ja sakramenteja Henkenä ylistetään, on itse Perkeleestä**.

[Hyvät kristityt.] Tämän kiistan ytimessä on "yksin Raamattu" -periaate.

Sakramenttien omiin käsiin ottaminen tarkoittaa oman tunnustuskunnan perustamista. Itse asiassa se on jo olemassa. Saarnoissa puhutaan **“Kristillisyydestä”, “Siionin tyttärestä”, “Jumalan valtakunnasta”** ja virallisissa kirjeissä on **Alkuperäinen Apostolisin-Luterilainen Esikoisten Seurakunta Ruotsissa, Norjassa jne.**

Jokaisella kirkolla on aina joku tunnustus. Jos halutaan, että **“Siionin tytär on yksi”**, se johtaa yhteen tunnustukseen. Kirkollisen yhteyden todellinen edellytys on yhteinen tunnustus. Siksi me luterilaiset emme voi ehkä koskaan käydä ehtoollisella esikoisten rukoushuoneella.

On epäselvää, mikä on esikoisten tunnustus. Säännöissä puhutaan Lutherin opista. Johto vakuuttaa sitoutuneensa kirkon tunnustukseen. Kuitenkin seurakunnissa opetetaan tunnustuksen vastaisesti. On sanottu julkisesti, että Tunnustuskirjat ovat aikansa eläneet. Ja sitten on vielä Amerikan Kristillisyyden tunnustuspykälä, jossa sanotaan että opiksi hyväksytään **“..tämän kirkon vanhinten Pohjois-Ruotsissa tällä aikakaudella..”**. Se ei ole Lutherin raamattuperiaatteen mukainen – ei siis luterilainen.

Mikä on totuus ?

Onko esikoisuus jo luopunut Lutherin raamattuperiaatteesta ja hyväksynyt “Hengen ilmoituksen” Jumalan Sanan rinnalle? Yhdistyykö Siionin tytär Amerikan mallisen tunnustuksen mukaiseksi, jolloin raamattuperiaatteesta luovuttaisiin virallisesti ? Luopuuko esikoisuus uskonpuhdistuksen perinnöstä uskonpuhdistuksen merkkipuoden kunniaksi ?

Onko Tämä Siunattu Kristillisyyden, hengellinen hallitus ja “yhteinen ymmärrys” nostettu epäjumalaksi Jumalan rinnalle? Miksi minunkin pitäisi tehdä parannus esikoisuuteen, kuten on kehoitettu? Eikö usko Kristukseen ja Hänen sovintotyöhönsä riitäkään? Olen sitä mieltä, että Ensimmäistä ja Toista Käskyä on rikottu.

Hyvät sisaret ja veljet, hyvät nuoret. **Seurakuntajumala on synti**. Miettikää asioita. Ottakaa selvää. Älkääkä antako eksyttää itseänne.